

El desinterès de les administracions pels discapacitats i per les seves famílies

Dll, 7/09/2020 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

A l'article d'abans del parèntesi d'agost comentava la situació del meu germà Jordi, que té una discapacitat intel·lectual, i deia que a l'article següent, o sigui en aquest d'avui, parlaria del desinterès de les administracions públiques pels discapacitats i les seves famílies.

Jo recordo quan vam venir a viure a Viladecans per estar més al cas del Jordi i vam començar a buscar un lloc on poguéssim anar durant el dia perquè no se'l passés assegut en una butaca a casa dels meus pares. Els meus pares, mentre van estar en condicions, s'havien anat preocupant per buscar, i fins i tot muntar, activitats diverses per al Jordi, però aleshores ja no podien. I ja dic, recordo com, sobretot la Mercè -que sempre ha tingut més empenta per a aquestes coses i a més a més és treballadora social-, anàvem amunt i avall a visitar aquest centre i aquell altre, d'una llista que teníem, i sense saber si el centre en qüestió era adequat per a la situació del Jordi. Fins que van obrir a Viladecans el centre ocupacional Caviga, per als municipis de Viladecans, Gavà, Castelldefels, Sant Climent i Begues, i hi va tenir plaça.

Doncs bé, des de llavors les coses no han millorat gaire. En plena pandèmia, una noia de la qual coneixem els pares i que anava a l'escola especial Maria Felip, de Gavà, va haver de deixar, per un canvi de normativa respecte a l'edat, aquell centre on anava. Els pares van intentar inscriure-la a Caviga, però Caviga és ple. I l'única solució que els van donar va ser una llista de centres perquè es busquessin la vida. I ja els tens mirant d'espavilar-se, cosa més aviat complicada donat que treballen tots dos. Falten places per a les persones amb discapacitat, clarament. De fet, per espai, Caviga podria ampliar les 90 que ara té, però la Generalitat, amb problemes pressupostaris i escassa sensibilitat social, fins ara s'hi ha negat.

Un altre exemple. A casa, recentment, vam fer els tràmits perquè el Jordi pogués assistir al "Respir" (una residència d'estada temporal que depèn de la Diputació de Barcelona) en alguns períodes de l'any. Un mètode eficaç per poder fer vacances els uns dels altres i també per assegurar que en cas d'urgència o de malaltia dels cuidadors, la persona amb discapacitat pot ser atesa temporalment en tot allò que necessita. El que és esgotador és la quantitat ingent de documentació que demanen cada any: informe del centre on va, informe de la psiquiatria, informe del psicòleg, informe del metge de capçalera... entre moltes altres coses. Aconseguir-la vol dir unes quantes visites a uns professionals que ja de per si van atabalats. Tot plegat per arribar allà i el dia de l'entrevista demanar-te que expliquis la situació de la persona de cap i de nou, perquè no tenen temps de llegir-se tants informes! És inconcebible que amb la de mitjans informàtics de què disposem actualment no es puguin resoldre molts d'aquests informes amb una senzilla autorització per consultar els respectius expedients.

Tercer exemple. Una noia que va al mateix esplai que el Jordi va estar ingressada a l'Hospital de Viladecans, per una qüestió no associada a la Covid. A banda de sentir-se sola, en una situació singular, la noia, per la seva discapacitat, no es va adonar que la medicació que li administraven era errònia. De fet l'admissió d'acompanyants sabem que sol fer-se a criteri del professional que trobes, i en molts llocs no hi ha cap problema, però en altres sí. A casa hem experimentat que de vegades els familiars són desestimats en principi, però que al final et fan passar perquè el metge mateix no s'aclareix amb el seu pacient. Sens dubte, convindria fer un protocol clar que estalviés riscos innecessaris i temps a tots plegats.

I quart. El Jordi es fa gran, i la Mercè i jo també ens anem fent grans. O sigui que arribarà un dia en què no serem capaços d'atendre'l amb una certa dignitat. Doncs bé, ¿què haurem de fer llavors? Certament que la solució és ingressar-lo en algun tipus d'espai residencial. Però n'hi ha pocs, i els tràmits per aconseguir plaça duren com a mitjana uns cinc anys, i quan te la concedeixen pot tocar-te ben bé a l'altra punta del país, cosa que comporta un trasbals considerable per al discapacitat, que es veu separat de la família, de la gent que coneix, i dels llocs que coneix. Certament, és una vergonya. La competència sobre el tema és de la Generalitat, la qual, tot i reconèixer la necessitat, no té res previst. I els ajuntaments, que no en tenen la competència però que hi podrien ajudar força, tampoc no semblen gaire preocupats per l'assumpte.

Cal augmentar l'interès, cal augmentar els recursos, cal crear un servei especialitzat d'atenció a la discapacitat intel·lectual que tingui centres propers on sigui fàcil adreçar-se. I les famílies interessades ens hem de moure més per fer més visible la problemàtica i aconseguir que els qui manen se la prenguin seriosament.